

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio II. De motivis, quæ nos impellunt, ut ad ultimum nostrum finem
tendamus; & de mediis quibus ad eum consequendum juvamus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

faria est, ut illa possim evadere. Da mihi, Domine, animum, da vires, quibus superare, & perumpere valeam obstacula, quæ aut hostium robur, aut mea mihi opponet imbecillitas. Da, ut potius omnia faciam, omnia feram, omnia perdam, quàm ut me periculo exponam perdendæ animæ meæ in æternum.

Usquequo claudicatis in duas partes? Si Dominus est DEUS, sequimini eum. 3. Reg. c. 18.

Universa propter semetipsum operatus est Dominus. Prov. c. 16.

MEDITATIO II.

De motivis, quæ nos impellunt, ut ad ultimum nostrum finem tendamus, & de mediis, quibus ad eum consequendum juvamus.

PUN-

PUNCTUM I.

De motivis, quibus ad nostrum ultimum finem impellimur.

CONSIDERA: tria esse principalia motiva, quæ nos impellere debent, ut ad nostrum ultimum finem tendamus. 1. nostra felicitas. 2. gloria nostra. 3. necessitas.

I. Felicitas nostra in hoc consistit, ut DEUM glorificemus, eique serviamus. Sicut enim ipse est naturæ nostræ principium, ita etiam est centrum nostrarum actionum, & terminus nostræ quietis, ac tranquillitatis. Præclare S. Augustinus: *fecisti nos, Domine, ad te, & inquietum est cor nostrum, donec requiescat in te.* Nullus unquam hominum plura, & majora habuit terrenæ felicitatis adjumenta, quæ hominem beatum reddere possent, sive honores, & divitias; sive voluptates, & delicias

A 7 spe-

spec̄tes, ac Regum Sapiētissimus Salomon; & tamen coactus est fateri: se nihil quietis, nihil solidæ lætitiæ, sensisse; omnia fuisse inane vanitatis ludibrium. An non hoc ipsum tu quoque millies experta es, Anima mea, in illis rebus, quas immodicò desiderio expetiisti? an contenta fuisti, & te felicem existimasti, cùm illas es assecuta, cùm illis fruereris? Nihil minus: sæpe vix gustaveras, & jam te magna satietas cepit; & quod antea tantopere prensaveras, paulò post justò fastidio damnasti. Hæc est, mi DEUS, hæc est rerum omnium, quæ extra te sunt, conditio, ut capacitatem humani cordis, quod propter te creatum est, nec implere, nec satiare possint. Hoc quoque benignæ severitatis utilissimum specimē est, quòd perituræ voluptatis dulcedini tam salutarem insperferis amaritiam, ut alibi reperire non possimus, quod in te solo querere jubemur.

II. Estne aliquid aut grandius, aut gloriosius, quàm nullum alium sibi habere præfixum finem, aliam occupationem nullam, præter DEUM solum, quem per omnem æternitatem glorifices, hoc est, quem cognoscas, quem ames, cui servias? sicut enim DEUS auctor est omnis magnitudinis, imò, ut rectiùs loquamur, sicut nihil magnum est præter DEUM, *Tu solus altissimus*: ita nihil grande, nihil gloriosum, nisi per ordinem ad ipsum, esse potest. Ex ideo minimus virtutum actus, puta, modestiæ, humilitatis, sui contemptûs, aut alterius cujuscunque boni operis, propter DEUM exercitus, & in DEUM directus, juxta verè Sapiëntiùm, hoc est, Sanctorum Virorum, imò ipsius DEI sententiam, & æstimationem, majus aliquid, illustrius, & pretiosius est, quàm famosa hostium victorum, urbiùmque expugnataram spolia, & Regiùm subacti integri Imperii trophæum. Et de hac

hac veritate Fides nos instruit, adimittitque omnem dubitandi facultatem. Quid diceres igitur de homine, qui, cum natus factusque esset, ut toti Mundo præesset, neglectâ tam vasti Imperii gubernatione, se non aliter, ac ridiculus ille Imperator, configendis muscis occuparet? an non hunc talem pro infano, omnisque mentis experte teneres?

Ah! Domine, sumusne nos prudentiores? qui, cum ad tam sublimem finem creati simus, distinemur ineptiis, & puerorum nugis delectamur. Castella fabricamus in aëre, & ex luto pinsimus fortunam, quam modicus ventus evertit. venamur vani honoris fumos, qui in momento evanescunt.

III. Tanta nobis necessitas incumbit glorificandi DEUM, ut tam parum nos inde eximere possimus, quam parum penès nos est, efficere, ut cessemus esse creaturæ. Alterutrum necessario, & citra ullam

lam

lam immunitatis spem, nobis agendum est. Laudare, & glorificare debemus DEUM, aut nos lubentes, volentesque submittendo ipsius mandatis; aut nos, licet invitos, subjiciendo pœnis, quas illis dictavit, qui debitam ipsi obedientiam præstare detrectant. Glorificanda omnino est aut infinita ipsius Bonitas, aut Justitia. Vide, quam partem elegeris: vel glorificare DEUM in delitiis Paradisi cum felicissimo illo beatarum Mentium cœtu, ipsum laudando, amando, possidendo, ipsique serviendo, velut trophæum suæ Misericordiæ; vel inter inferni supplicia cum Damnatorum fæce tolerando, patiando, furendo, blasphemando, ipsique serviendo pro victima justæ suæ vindictæ.

Ah! Domine, potestne esse de liberationi locus? Mihi certè deinceps, mi DEUS, nihil ita cordi erit, ac laudare, & extollere misericordias tuas, quarum amabilem vim,

in hoc ipso temporis momento ,
 sentio , ut illas aliquando benedi-
 cere , & laudare possim in omnem
 æternitatem : *Misericordias Domi-
 ni in æternum cantabo.* Psalm. 88.
 V. 2.

PUNCTUM II.

*De mediis , quæ nos ad conse-
 quendum nostrum ultimum
 finem juvare possunt.*

CONSIDERA : non fati fuisse DEO,
 si creâsse te propter se , tanquam
 ultimum finem tuum ; sed in super-
 etiam infinitam propè aliarum
 creaturarum multitudinem , ex so-
 la , & pura bonitate , & liberalitate
 sua , ex nihilo , propter te , produ-
 xisse , ut nempe tibi auxilio essent ,
 quò facilius ad ipsum pervenires.
 Ex omnibus ne una quidem est ,
 in se spectata , quæ tibi non suppe-
 ditet rationem ipsum cognoscendi ,
 motivum ipsum amandi , & medi-
 um ipsi serviendi.

Verum

Verùm malitia, & inordinatio Peccati Originalis per corruptionem, quâ cor hominis infecit, ordinem à DEO stabilitum ita evertit, ut ex creaturis tam pulchris, tam in se innocuis, aliæ evaserint criminosa, ut illicitæ voluptates; aliæ periculosa, ut divitiæ, & amplæ opes; aliæ indifferentes, ut somnus, & sanitas; aliæ ex suâmet indole bonæ, quales illæ sunt, quæ nos ad DEUM promovent. Ut igitur ordo à DEO constitutus, & à peccato everfus, rursus restauretur, primùm penitus amputandæ sunt illæ, quas criminosa diximus, quæque viam tendendi ad nostrum finem nobis obstruunt. Deinde ab illis cor nostrum abstrahendum est, quæ nos in periculum aberrandi à nostro scopo conjicere possunt, etsi cæteroquin perquam grata, ac jucunda nobis acciderent. Demum magnô animô illas, quantumvis arduas, & molestas, amplecti debemus, quæ nobis fe-

rè

rè semper viam ad DEUM sternunt. Denique illis, quæ indifferentes sunt, & ex sua natura nec boni, nec mali rationem habent, indiscriminatim utendum, vel abstinendum est, prout nimirum ad consequendam salutem prodesse, vel obesse possunt; quia cum sint necessariò media, tunc tantùm bona sunt, cum ad obtinendum finem servant. Hoc est breve compendium totius Christianæ Prudentiæ, quod etiam debet esse regula omnium nostrarum actionum.

Heu me! Domine, quam exiguam curam gessi hujus ordinis observandi, tuendique? usus sum tuis donis, ut te offenderem, & creaturis tuis, quæ me ad te ducere debebant, ut magis à te recederem. Invitas coëgi mihi servire servitute ipsi tam ignominiosam, quàm molestam. Coëgi enim illas servire vanitati, cum tamen à te factæ essent, ut me juvarent ad cognoscendam, & aman-

dam

dam veritatem. An non meritus sum, Domine, ut omnes istæ creaturæ, quibus tam indignè abusus sum, in me insurgerent, & se contra me armarent, ulturæ injuriam à me tibi illatam? An non saltem meritus sum, ut illis omnibus jam nunc privarer? Ita sanè iusta hæc pœna est, quam mihi imponas, ut abusum à me commissum punias. Longè absit, ut me inde subducere velim. Imò magni beneficii, & gratiæ loco habebō, si me omnibus creatis privaveris, quæ tu nōsti, mihi periculosa, aut funesta fore, & te à me avertere, aut me à te avellere posse. Emunda cor meum, ut illis, quibus me uti necessitas cogit, affectum non affigat. Dirige ita voluntatem meam, ut illa nec ambiat, nec usurpet, nisi propter te, & quantum me ducunt ad te, qui solus es vera felicitas mea, & ultimus meus finis.

Quid mihi est in cælo. & à te quid volui super terram? Psal. 72.

Ans.

*Animam DEI capacem; quid-
quid DEO minus est, occupare po-
test, implere non potest. S. August.*

MEDITATIO III.

De fine statûs Religiosi.

PUNCTUM I.

Qualis sit iste finis.

CONSIDERA I. DEUM, postpositô
innumerabili hominum, nu-
merô, quos vel Infidelitati, & per-
fidia, vel Hæresi, & errori, vel
Mundi periculis miserè implicatos
reliquit, te ex peculiari affectu,
& singulari providentiâ elegisse,
etsi id minimè meritis fueris, imò
etsi per tua peccata te indignum
reddideris, te, inquam, elegisse,
& ad statum Religiosum vocasse.

CONSIDERA II. Sicut illi, qui in
Mundo vitam degunt, omnem cu-
ram, & operam eò conferre de-
bent, ut salvi fiant (hic enim est

ipso-